

MARCZINKA CSABA

Negyvenesen

*mint színpad szélén tébláboló
zavart s öregedő nagykisfiú,
bambán bámulsz a negyvenes számra,
majd a reflektorra s a kulisszák
mögé pislogsz tompán zúgó fejjel...*

*Hol a helyed? – még mindig keresed
csupán (egyre messzebb tolódik
a berobbanás várva várt perce)...
– igazából nem is tudod, hogy fönt
vagy-e a színpadon, vagy csak állsz ott
kíváncsi „belső nézőként”, szélén?!...
Téblábolsz, hátha feléd villan
a reflektor, hogy végre elkezd
zsebből előrántott és gyűrött
– szerepnek szánt – monológfélédet...
De a kimért fénysávok valahogy
mindig más alakra vetülnek!...
Próbálsz lopni némi fénysugarat,
miközben egyre hátrébb szorulsz
a kulisszák eltakaró és
álcázó sanda közelségébe...
Már-már levonulsz, mint kedvetlen
és unott statiszta a kibic
színpalak sutyorgó mélyei
irányába, de aztán mégis...*

*Mégis a színpad szélén maradsz!...
elkezded mormolni-mondogatni
a fejedben már régen kavargó
dadogó monológ-töredékek
töredezett, kócos sorait...
„Nem tudom: merre visz az utam?
De meg kéne lennem szerepem
e zavaros és rendezetlen,
mágnesként vonzó élet-színpadon!...”*

*magadnak mormolod, ha senki
nem figyel, monológod: „Hol van
a hely, és hol az idő számomra?!
Lehet: kiestem mindegyikből?...”*